

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 lutego 2018r. (data prezentaty Sądu) wniesionym przeciwko T. Ł. powód A. Ł. (1) domagał się ustalenia nieważności oświadczenia o zrzeczeniu się 1/3 spadku po ojcu powoda J. Ł. (1) na rzecz matki powoda J. Ł. (2), złożonego przez powoda w dniu 6 sierpnia 1997r. „pod wpływem błędu co do okoliczności i skutków prawnych” oraz przywrócenia udziału w spadku w tym praw do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W..

W uzasadnieniu powód wskazał, że spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. w dniu 13 maja 1982r. zostało przydzielone jego matce J. Ł. (2). Osobami uprawnionymi do wspólnego zamieszkiwania wraz z nią byli: ojciec powoda J. Ł. (1) jako jej małżonek oraz ich dzieci: powód i pozwany T. Ł.. J. Ł. (1) zmarł w dniu 22 czerwca 1986 r. Spadek po nim zgodnie z postanowieniem tut. Sądu z dnia 24 kwietnia 1997r., sygn. akt II Ns 209/97, nabyli: J. Ł. (2) oraz powód i pozwany – po 1/3 części spadku każde z nich.

Powód podał, że w drodze umownego działu spadku w formie oświadczenia z dnia 6 sierpnia 1997r. powód i pozwany zrzekli się na rzecz J. Ł. (2) ich praw do spadku, w związku z czym prawo do przedmiotowego lokalu mieszkalnego przypadło w całości J. Ł. (2).

Powód podniósł, że w chwili podpisywania oświadczenia z dnia 6 sierpnia 1997r. pozostawał w mylnym przekonaniu, że przedmiotowy lokal mieszkalny zostanie podzielony w częściach równych pomiędzy powoda a pozwanego, lecz tak się nie stało, gdyż przed śmiercią J. Ł. (2) zrzekła się praw do przedmiotowego lokalu wyłącznie na rzecz T. Ł.. Wskazał, że matka zapewniała go, że złożone przez niego oświadczenie przyspieszy podział mieszkania po jej śmierci – gdyby powód nie otrzymał takiej informacji, nie zrzekłby się swoich praw do mieszkania; podniósł, że nie miał świadomości, że zrzekając się praw do spadku po zmarłym ojcu zrzeknie się tych praw na rzecz pozwanego, czego konsekwencją będzie pozbawienie powoda praw do lokalu mieszkalnego i skazanie na bezdomność, a o stanie prawnym lokalu dowiedział się z pisma Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z dnia 15 lutego 2017r. Podkreślił, że zamieszkuje w przedmiotowym lokalu od 35 lat, traktując go jako swój dom rodzinny, nadto jako osoba o orzecznym stopniu niepełnosprawności nie jest w stanie zabezpieczyć swoich potrzeb mieszkaniowych.

(pozew k. 1-2)

Pozwany T. Ł. w odpowiedzi na pozew z dnia 18 września 2018r. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany podniósł, że rodzice stron J. Ł. (2) i J. Ł. (1) byli członkami (...) N., a po śmierci J. Ł. (1) spółdzielcze lokatorskie prawo do przedmiotowego lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. na podstawie art. 220 Prawa spółdzielczego w ówczesnie obowiązującym brzmieniu przypadło w całości J. Ł. (2) jako wdowie po zmarłym. Powodowi i pozwanemu natomiast nie przysługiwało żadne prawo do przedmiotowego lokalu, bowiem zgodnie z wówczas obowiązującym art. 218 § 1 Prawa Spółdzielczego spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu było niezbywalne, niedziedziczne i nie podlegało egzekucji. W konsekwencji złożone przez powoda i pozwanego oświadczenie z dnia 6 sierpnia 1997r. nie było zrzeczeniem się udziału w spółdzielczym lokatorskim prawie do lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. gdyż prawo takie powodowi i pozwanemu nie przysługiwało. W ocenie pozwanego powód nie mógł zatem pozostawać w mylnym przekonaniu, że zrzeczenie się jego 1/3 udziału w spadku powoduje, że J. Ł. (2) otrzymuje jego część w przypadającym mu spółdzielczym lokatorskim prawie do przedmiotowego lokalu; nie mógł również pozostawać w błędnym przekonaniu, że złożone przez niego oświadczenie z dnia 6 sierpnia 1997r. w jakikolwiek sposób przyczyni się do szybszego podziału mieszkania po śmierci J. Ł. (2).

Pozwany zaprzeczył, jakoby powód o stanie prawnym lokalu dowiedział się dopiero z pisma SM (...) z dnia 15 lutego 2017r.; podał, że powód wiedział, iż w dniu 25 lipca 2001r. J. Ł. (2) zrzekła się swoich praw do lokalu nr (...) oraz członkostwa w spółdzielni, jak również o tym, że pozwany złożył wniosek o przyjęcie go w poczet członków SM (...) (co nastąpiło w dniu 1 sierpnia 2001r.). Wskazał również, że 1 sierpnia 2001r. nabył wraz z żoną Z. Ł. spółdzielcze lokatorskie prawo do przedmiotowego lokalu mieszkalnego, a w dniu 8 maja 2009r. została ustanowiona odrębna

własność tego lokalu na rzecz pozwanego i jego żony. Podkreślił, że pozwany od lat zamieszkuje w przedmiotowym lokalu, nie ponosi jakichkolwiek opłat za mieszkanie, nadużywa alkoholu i dewastuje przedmiotowy lokal. Wskazał, że na skutek nadużywania alkoholu przez powoda wielokrotnie w lokalu dochodziło do interwencji Policji, powód był również wielokrotnie, m.in. w dniach 30 września 2015r., 31 marca i 28 czerwca 2016r. wzywany przez pozwanego i jego żonę do uregulowania zaległego czynszu oraz do opuszczenia lokalu. Dodał, że w jego ocenie powód o stanie prawnym lokalu dowiedział się najpóźniej w dniu 3 sierpnia 2016r., kiedy to na żądanie powoda została sporządzona opinia prawna, z której wynikało, że powodowi nie przysługują żadne prawa do lokalu.

W ocenie pozwanego minął termin na złożenie oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu określony w art. 88 k.c., bowiem do chwili obecnej powód nie złożył takiego oświadczenia pozwanemu. Pozwany dodał, że w drodze darowizny z dnia 12 kwietnia 2017r. prawo własności przedmiotowego lokalu nabyły jego dzieci A. Ł. (2) i A. Ł. (3).

(odpowiedź na pozew k. 35-40)

Pełnomocnik z urzędu powoda w piśmie z dnia 31 października 2019r. podtrzymał żądanie pozwu, wniósł nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania oraz zasądzenie na rzecz pełnomocnika z urzędu kosztów zastępstwa procesowego, które nie zostały uiszczony w całości ani w części.

Wskazał, że oświadczenie o odrzuceniu spadku zostało złożone przez powoda pod wpływem błędu, wyrażającego się w tym, że pozostawał on w przekonaniu, że treścią czynności jest ułatwienie podziału mieszkania po śmierci matki, pomiędzy powodem a pozwanym. O swoim błędzie powód dowiedział się z pisma SM (...) z dnia 15 lutego 2017r. W dniu 4 kwietnia 2017r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli.

(pismo k. 109-110)

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Ł. (1) i J. Ł. (2), rodzice powoda i pozwanego, byli członkami Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego (...) w W. od 1982r. Od 1982r. do czerwca 1986r. J. Ł. (1) i J. Ł. (2) jako małżonkom przysługiwało spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ul. (...) w W., pozostającego w zasobach tej spółdzielni, w którym zamieszkiwali także powód i pozwany.

(bezsporne; kopia pisma Zarządu (...) k. 8, k. 50; kopia pisma SM (...) z dn. 15 lutego 2017r. k. 5;

J. Ł. (1) zmarł w dniu 22 czerwca 1986r. Spadek po nim, zgodnie z postanowieniem tut. Sądu z dnia 25 kwietnia 1997r., sygn. akt II Ns 209/97, na podstawie ustawy nabyli: żona J. Ł. (2) oraz dzieci: powód A. Ł. (1) i pozwany T. Ł. – po 1/3 części spadku każde z nich.

(bezsporne; kopia postanowienia k. 4; kopia odpisu skróconego aktu zgonu k. 7)

W dniu 6 sierpnia 1997r. powód i pozwany sporządzili oświadczenie, w którym zrzekli się przypadających na nich udziałów po 1/3 części w spadku po J. Ł. (1) na rzecz J. Ł. (2).

(bezsporne; kopia oświadczenia k. 6)

Powyższe oświadczenie powód podpisał nakłoniony do tego przez swoją matkę, która przekonała go, że jest to wymagane przez spółdzielnię mieszkaniową; był przekonany, że matka następnie podzieli lokal na powoda i pozwanego.

(zeznania powoda k. 118v-119)

Pismem z dnia 25 lipca 2001r., skierowanym do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) (następcy prawnego (...)) J. Ł. (2) zrzekła się swoich praw do lokalu mieszkalnego nr (...). Jednocześnie pozwany zwrócił się do w/w spółdzielni o przyjęcie go w poczet członków i przydzielenie mu spółdzielczego lokatorskiego prawa do przedmiotowego lokalu. Uchwałą z dnia 1 sierpnia 2001r. zarząd SM (...) przyjął pozwanego w poczet członków i potwierdził ustanowienie spółdzielczego lokatorskiego prawa do przedmiotowego lokalu na jego rzecz.

(bezsporne; kopia pisma SM (...) z dn. 15 lutego 2017r. k. 5)

W dniu 8 maja 2009r. T. Ł. i jego żona Z. Ł. zawarli ze Spółdzielnią Mieszkaniową (...) umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego i przeniesienia jego własności na rzecz członka spółdzielni mieszkaniowej, Rep. A nr 9960/2009. Zgodnie z tą umową Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) ustanowiła odrębną własność przedmiotowego lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. i przeniosła ją na rzecz T. Ł. i Z. Ł..

(bezsporne; kopia aktu notarialnego k. 62-70; zeznania pozwanego k. 119v-120)

Powód zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu. Nie uiszczał opłat za użytkowanie i eksploatację lokalu, nie partycypował w kosztach jego utrzymania, które ponosiła początkowo J. Ł. (2), następnie pozwany. Nie pracował, nadużywał alkoholu. Pozwany oraz Z. Ł. wielokrotnie, w tym w dniach 30 września 2015r. i 31 marca 2016r., wzywali powoda do uregulowania zaległości w opłatach za użytkowanie przedmiotowego lokalu oraz do opuszczenia lokalu. Pismem z dnia 28 czerwca 2016r., doręczonym tego samego dnia, wystosowali do powoda tzw. ostateczne wezwanie do opuszczenia zajmowanego przez niego lokalu i uiszczenia zaległego czynszu w kwocie 16.147 zł. Pismem z dnia 3 sierpnia 2016r. powód odmówił uregulowania zaległości wskazując, że nie ma środków na zapłatę zaległego czynszu.

(zeznania pozwanego k. 119v-120; kopie pism k. 55-59)

Powód zwrócił się do radcy prawnego A. S. zlecając mu sporządzenie opinii prawnej w przedmiocie uprawnień do władania przedmiotowym lokalem, mogących przysługiwać powodowi. W opinii prawnej z dnia 3 sierpnia 2016r. A. S. stwierdził, że w aktualnym stanie prawnym powodowi nie przysługuje żadne prawo do przedmiotowego lokalu nr (...) przy ul. (...) w W., ani do jakiegokolwiek jego części lub jakiegokolwiek tam pomieszczenia, a pełne i całkowite prawa do tego lokalu posiadają T. Ł. i Z. Ł..

(bezsporne; kopia opinii k. 60-61)

W dniu 12 kwietnia 2017r. T. Ł. i Z. Ł. zawarli ze swoimi dziećmi A. Ł. (2) i A. Ł. (3) umowę darowizny, Rep. A nr 5244/2017, zgodnie z którą przenieśli własność przedmiotowego lokalu na rzecz A. Ł. (2) i A. Ł. (3) – w udziałach po 1/2 na rzecz każdego z nich.

(bezsporne; kopia aktu notarialnego k. 72-73)

Powód nadal zamieszkuje w przedmiotowym lokalu. Nie pracuje, jest rencistą. Orzeczeniem Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. nr (...) z dnia 12 września 2016r. zaliczono powoda do stopnia niepełnosprawności znacznego do dnia 30 września 2018r., następnie orzeczeniem z dnia 1 października 2018r. – do dnia 1 października 2020r. Powód nie uiszcza w dalszym ciągu

opłat za użytkowanie i eksploatację lokalu, które uiszcza pozwany.

(zeznania powoda k. 118v-119; zeznania pozwanego k. 119v-120; orzeczenia o stopniu niepełnosprawności k. 16, 114)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dokumentów i kopii dokumentów, które Sąd w całości uznał za wiarygodne, gdyż ich rzetelność i prawdziwość nie była przez strony kwestionowana, w oparciu o okoliczności między stronami bezsporne oraz na podstawie zeznań powoda i pozwanego, którym dał wiarę w całości.

Zeznania świadka Z. Ł. (k. 118-118v) nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy – świadek potwierdziła bowiem okoliczności bezsporne tj. sporządzenie oświadczenia z dnia 6 sierpnia 1997r. przez powoda i pozwanego. Nadto zeznała, że nie pamięta, komu przysługiwało spółdzielcze prawo do przedmiotowego lokalu.

Sąd pominął wniosek o dołączenie akt lokalowych na podstawie art. 235² § 1 pkt 3 k.p.c. jako nieprzydatny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód domagał się ustalenia nieważności oświadczenia o zrzeczeniu się 1/3 spadku po ojcu powoda J. Ł. (1) na rzecz matki powoda J. Ł. (2), złożonego przez powoda w dniu 6 sierpnia 1997r. oraz przywrócenia udziału w spadku w tym praw do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W., wskazując, że zostało ono złożone pod wpływem błędu.

Zgodnie z art. 84 §1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Zgodnie zaś z § 2 można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny).

Błąd jest to zatem wada oświadczenia woli, polegająca na tym, że składający je działa pod wpływem niezgodnego z prawdą wyobrażenia o rzeczywistości lub jej elemencie albo pod wpływem braku takiego wyobrażenia. Kodeks cywilny, choć nie definiuje pojęcia błędu, określa przesłanki, od których zaistnienia zależy możliwość uchylenia się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Błąd polega na błędnym postrzeganiu, a nie na nieumiejętności przewidywania i wnioskowania. Niespełnienie oczekiwań strony umowy co do sposobu jej wykonania przez drugą stronę i związane z tym twierdzenie, że nie doszło do właściwego wykonania umowy, w żadnym razie nie stanowi podstawy do przyjęcia, że umowa została zawarta w warunkach błędu co do treści czynności prawnej. Błąd oznacza mylne wyobrażenie o istniejącym stanie rzeczy lub mylne wyobrażenie o treści złożonego oświadczenia woli; nie odnosi się do sfery motywacyjnej.

Podkreślić należy, iż błąd w znaczeniu art. 84 musi zawsze:

- 1) dotyczyć treści czynności prawnej oraz
- 2) być istotny.

Obie te cechy muszą występować łącznie. Wypełnienie wskazanych w art. 84 przesłanek prawnej doniosłości błędu skutkuje wzruszalnością dokonanej pod jego wpływem czynności prawnej. Błądzący może zatem uchylić się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli (art. 88), doprowadzając w ten sposób do unieważnienia ex tunc czynności prawnej. Podkreślenia wymaga, iż błąd co do treści czynności prawnej jest to mylne wyobrażenie o którymkolwiek składniku treści konkretnej czynności prawnej, niezależnie od tego, czy element ten został wyrażony bezpośrednio w oświadczeniu woli podmiotu składającego to oświadczenie, czy też chodzi o składnik uzupełniający treść czynności prawnej na podstawie art. 56, wynikający wprost z ustawy, z zasad współżycia społecznego oraz z ustalonych zwyczajów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż nie sposób przyjąć, że powód, podpisując oświadczenie o zrzeczeniu się praw do spadku po J. Ł. (1), działał pod wpływem błędu. Wskazać tu należy, iż spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego zgodnie z art. 218 § 1 ustawy z dnia 6 października 1982r. – Prawo Spółdzielcze w brzmieniu obowiązującym tak w dacie sporządzenia oświadczenia z dnia 6 sierpnia 1997r., jak

też w dacie śmierci J. Ł. (1) – ojca powoda i pozwanego – było prawem niezbywalnym, niedziedzicznym i nie podlegało egzekucji. Prawo to przysługujące początkowo małżonkom J. Ł. (1) i J. Ł. (2), zgodnie z art. 220 Prawa Spółdzielczego w chwili śmierci J. Ł. (1) przypadło w całości J. Ł. (2) i w dacie sporządzenia oświadczenia z dnia 6 sierpnia 1997r. wyłącznie jej przysługiwało. Żadne prawa do przedmiotowego lokalu w tej dacie natomiast nie przysługiwały ani powodowi ani pozwanemu, tym samym oświadczenie to nie miało żadnego wpływu na to, komu przypadnie prawo do tego lokalu, nawet przyjmując, że zostało ono złożone pod wpływem błędu. Podkreślić tu należy, że powód nie wskazał, ani nie wykazał, na czym błąd by mógł polegać. Nie sposób bowiem uznać za błąd okoliczność, że przedmiotowe oświadczenie z dnia 6 sierpnia 1997r. powód podpisał nakłoniony do tego przez swoją matkę, która przekonała go, że jest to wymagane przez spółdzielnię mieszkaniową. Brak również podstaw, by uznać, że błędem jest przekonanie powoda, że matka następnie podzieli lokal pomiędzy powoda i pozwanego – skoro zgodnie z wyżej wskazanymi przepisami Prawa Spółdzielczego nie była ona uprawniona, aby tym prawem w ten sposób rozporządzać. Ponadto, skoro powodowi nie przysługiwało żadne prawo do lokalu nr (...) przy ul. (...), brak było podstaw do uwzględnienia żądania powoda przywrócenia mu praw do tego lokalu. Tak więc już na tej podstawie powództwo należało oddalić.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż, nawet przyjmując, że w niniejszej sprawie powód działał pod wpływem błędu co do treści czynności prawnej oraz że błąd ten był istotny, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na niespełnienie przesłanek z art. 88 k.c. § 1 powołanego przepisu stanowi, iż uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem błędu lub groźby, następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie. Zgodnie z § 2 uprawnienie do uchylenia się wygasa: w razie błędu - z upływem roku od jego wykrycia, a w razie groźby - z upływem roku od chwili, kiedy stan obawy ustał. Podkreślenia wymaga, że termin ten jest terminem zawitym, zaś ciężar udowodnienia zachowania terminu spoczywa na uchylającym się zgodnie z art. 6 k.c. W niniejszej sprawie zatem to na powodzie z mocy art. 6 k.c. spoczywał obowiązek wykazania, że skutecznie uchylił się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że powód w ogóle nie wykazał, że złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Z jego zeznań ta okoliczność nie wynika, nie wskazuje tego również w pozwie. Przedłożona przez niego niepoświadczona za zgodność z oryginałem kopia oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu z dnia 23 kwietnia 2017r. (k. 111) nie ma mocy dowodowej w sprawie gdyż nie stanowi dokumentu. Ponadto powód, który wskazywał w pozwie, że o stanie prawnym lokalu dowiedział się z pisma Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z dnia 15 lutego 2017r., nie potwierdził tej okoliczności w swych zeznaniach (zeznał, że nie pamięta, kiedy dowiedział się, że matka „scedowała mieszkanie na rzecz brata”). W świetle przekazanych przez stronę pozwaną dokumentów w tym wezwań do opuszczenia lokalu należy natomiast przyjąć, że powód dowiedział się o stanie prawnym lokalu już w dniu 30 września 2015r. (pierwsze wezwanie do zapłaty i opuszczenia lokalu). Zatem nawet przyjmując, że oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu z dnia 23 kwietnia 2017r. zostało faktycznie złożone, nie jest ono skuteczne z uwagi na upływ terminu zawitego z art. 88 § 2 k.c. Również zatem z tej przyczyny powództwo należało oddalić.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku, oddalając powództwo.

Sąd przyznał i nakazał wypłacić z sum Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla W. M. w W. radcy prawnemu Z. B. pełnomocnikowi powoda z działającemu z urzędu kwotę 6659 zł w tym podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu na podstawie art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2016, poz. 233) w zw. z § pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 w zw. z § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcy prawnego (tekst jedn. Dz.U. z 2019, poz. 68) – o czym orzekł w punkcie 2 wyroku.

Sąd przejął nieuiszczone przez powoda koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa stosownie do art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2010, Nr 90, poz. 594; dalej ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) w zw. z art. 102 k.p.c. – o czym orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

Sędzia Lucyna Wądołowska

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć powodowi i pozwanemu.

Sędzia Lucyna Wądołowska